

»Her er eingin, sum órógv-ar okkum,« segði hann. »Set-ið tygum niður.«

So settust báðir og sótu og gleddu at hvørjum øðrum eina lotu. Eg fekk ikki orðið upp.

»Eg kann ætla, at tygum eru ein av monnunum hjá Pinkerton?« helt hann fyrri.

Av mínum gátufoara at-burði helt hann meg vera loyniløgreglumann. Eg visti væl, hvat hann mundi hugsa, men hetta fekk meg bert at fimlast uppaftur meira.

»Nei, ikki Pinkerton,« svaraði eg við einum tónalæg, sum var eg komin frá einum øðrum loyniligum stovni.

»Fyri at siga sum er,« helt eg fram, sum var hetta lygn, »so eri eg ikki loyniløgreglu-maður. Eg ætlaði mær at seta allar pengarnar hjá mær inn í henda bankan.«

Eg sá, hvussu tað lætnaði hjá honum, men enn sá hann álvarsamur út, eg sá á øllum brøgdum, at hann nú mundi halda meg vera ein rættan rikiskropp, kanska sonur Rothschild barón ella ein av teimum ungu Vanderbiltunum.

»Tað verður ein stór konto, kann eg ætla?« helt hann fyrri.

»Ja, nakað stór,« teskaði eg, »ætli at seta seks og hálv-trýssinstjúgu dollar inn nú og síðani hálvtrýssinstjúgu dollarar hvønn mánað.«

Stjórin reistist og læt hurð-ina upp. Hann rópti á bók-haldaran.

»Harra Montgomery,« segði hann óneyðuga hart, »hesin maðurin ætlar sær at fáa sær eina konto hjá okkum, hann skal seta seks og hálvtrýssinstjúgu dollarar inn. Farvæl tygum.«

Eg reistist.

Ein jarnhurð stóð opin í hinum endanum á skriv-stovuni.

»Farvæl,« segði eg og steig inn í pengaskápið.

»Kunnu tygum so koma útaftur haðani!« segði stjórin kaldliga og visti mær út hinvegin.

Eg fór yvir til básin hjá bókaldaranum og fekk honum teir samanrúkkadu penga-seðlarnar so kvikliga sum hevði eg brennt meg av teimum, ella hetta var eitthvørt gandabragd, eg hevði fyrri.

Eg var so líkbleikur.

»Her!« segði eg, »set teir inn!« og ristist so á málinum sum vildi eg bert fáa tað frá hondini sum skjótast.

Hann tók pengarnar og fekk einum øðrum manni teir.

Hesin fekk meg at skriva talið á ein pappirslepa og

navnið inn í eina tjúkká pro-tokoll. Nú visti eg als ikki longur, hvat eg gjørdi. Alt, ið inni var mól fyrri mær.

»Eru teir nú innsettir?« spurdi eg rístandi á málinum.

»Tað eru teir,« svaraði bók-haldarin.

»So vil eg figin hava fyrri ein kekk.«

Ætlanin var at taka seks dollarar útaftur, sum eg skuldi brúka beinanvegin. Onkur fekk mær eitt kekkhefti og onkur annar segði mær, hvussu eg skuldi skriva. Nú ivaðust bankafólkini ikki í, at eg var ein sjúkur miljonerur. Eg skrivaði okkurt á kekkkin og rætti fulltrúanum hann. Hann hugdi at honum.

»Ha! Taka tygum alt út-aftur beinanvegin?« spurdi hann bilsin. Tástani varnað-ist eg, at eg hevði skrivað seks og hálvtrýssinstjúgu í staðin fyrri seks. Nú var púrt einki skil í mær longur, og eg kendi á mær, at púra ógjør-ligt fór at verða at greiða frá hesum. Øll bankafólkini høvdu nú lagt frá sær og sótu og gleddu at mær.

Púra frá mær sjálvum segði eg:

»Ja, alt sum tað er!«

»Taka tygum pengarnar útaftur?«

»Ja, hvønn cent!«

»Og ætla tygum ikki at seta meir inn seinni?« spurdi fulltrúin ovfarin.

»Ikki talingur um!«

Eg vónaði so smátt, at tey skuldu halda meg vera firt-nan um okkurt, meðan eg skrivaði kekkkin og at eg hevði broytt ætlan. Eg royndi alt eg var mentur at siggja so himmalóður út.

Kassameistarinn skuldi fara at fáa mær pengarnar.

»Hvussu vilja tygum hava teir?« spurdi hann.

»Ha?«

»Hvussu vilja tygum hava teir?«

»Á,« — nú skilti eg, hvat hann meinti og svaraði uttan at blunka — í hálvtrýssdoll-arseðlum.«

Hann gav mær ein hálv-trýssdollarseðil.

»Og teir seks?« spurdi hann turrisliga.

»Í seksdollarseðlum!« svaraði eg.

Hann fekk mær teir og eg leyp á dyr.

Meðan eg læt ta stóru hurðina aftur eftir mær hoyr-di eg tey øll froya út úr, so takið mundi blást oman av bankanum. Síðani havi eg ikki kunna torgað bankar, og gangi tí altíð við tí leysa uppi á mær í lummanum, og sivurdollararnar, eg havi spart mær saman, goymi eg í einum hosuleggaldi.

Hans Thomsen umsetti
eftir Stephen Leacock

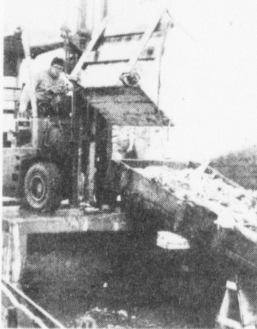
Hesa mynd hava vit fingið frá einum av manningini á W. G. Marshall. Hon er tikin um heystið 1921 niðri í Aberdeen. W. G. Marshall var dammslupp, og høvdu teir henda túrin 1000 livandi toskar í damminum umframt saltfisk í lastini.

Menninir á myndini eru frá vinstru: Herluf Arnason úr Havn, sum kortini ikki var við W. G. Marshall, men við C. M. Slater, ið var statt harniðri um somu tíð. Hinir eru: Karl Lundegaard úr Havn, maðurin, sum situr fremst er Edvard Lindenskov, bestimaður og beint aftan fyrri hann Carl Reynheim, báðir úr Havn. Maðurin við pípun, sum situr, er Jørgen Kruuse av Eiði uttast til høgru stendur Niels Melchir úr Skálavík. Skiparin á W. G. Marshall, Joh. Johannesen (Hannes hjá Bette) úr Havn var ikki staddur umborð, tá myndin var tikin

Framhald frá síðu 3
eiðismenn og avbygdamenn,
sum eru partaeigarar.

Húsini vaksín til tað dupulta

Jóhan Petur Petersen, stjóri, sigur, at upprunaliga hollin er vaksín til tað dupulta fyrri nøkrum árum síðani, men at

Fiskurin verður her hvøldur
niður til flekjararnar

teimum framvegis vænta pláss. Í lotuni eru teir í ferð við at gera eini rá- og saltfiskahús. Hetta er í samband við nýggju lógirnar um matframleiðslu og tær treyt-ir, sum krevjast.

2800 tons

Av teimum 2800 tonsunum, sum virkið tók imóti í fjør, vóru um-leið 1100 tons saltaði av heilum fiski. 135 tons av longu og brosmu, sum var flakt og saltað.

40 tons av skótu, 7 av kalva, 6 av havtasku og eini 1500 tons av fiski til flekjar, sum hevur givið umleið 600–700 tons av flaki til útflutnings.

Slógv-trupuleikar

Slógvið verður koyrt og selt í Fuglafirði, men prisurin er so lágur, at tað loysir seg ikki, Jóhan Petur Petersen sigur, at lættast hevði verið at koyrt tað á sjógv, men tað er ikki loyvt.

— Men í seinastu viku vóru vit so hepnir, tá ein útnyrðingur hjálpti okkum. Hann kom við brimi og skolaði tað til havs. Sum nú er stendur tað á keiuni og tað er óhygieiniskt. Í Fugla-firði kunnu teir ikki altíð taka tað. Í fyrstani frystu teir tað, men tað er tað ikki pláss til nú.

Annars eru teir eisini farnir at gera brúk av høvðunum. Kjálk-arnir verða saltaðir, meðan lipp-

Rognini verða reinsað. Tey
verða síðan fryst til útflutning.

urnar verða frystar — til solu í Føroyum. Rognini verða eisini viðgjørd — tey verða fryst og flutt út.

Norðeski og Bjørg, sum leggja upp til Norðis